

Fest i anledning af Palos 75 års jubilæum

Jeg vil begynde en meget lang tale med at takke dem, der har sørget for dagens arrangementer. I skal ikke klappe, før jeg giver tegn. Tak til Anders, Lotte, Moe, Charlotte, Maria og Louise for arrangementet her til aften. Tak til Margit, Anders, Gunnar for receptionen. Tak til Gunnar og hans hjælpere Peter og Jørgen for teltet, og tak til Tonni, Annie og Hanne for at shine klubben op. Også tak til Thomas, Lisbeth, Dorte, Christian, Claus og alle der i øvrigt har hjulpet og på forhånd tak til alle jer, som kommer og hjælper med oprydningen i morgen.... Jeg synes også, at vi skal takke Henrik på forhånd for musikken. Endelig en meget stor tak til Uffe, som har hjulpet med det hele og hvis indsats – som sædvanlig – har været uvurderlig. Og så må der klappes.

Det er fantastisk at stå her og skue ud over jer, så flotte og glade. Og næsten alle mænd med gråt i eventuelt hår, flot. Og helt som forventet. Jeg har på forhånd analyseret deltagerkredsen. Der er to i tyverne, en i trediverne, 15 i fyrrerne, 29 i halvtredserne, 11 i tresserne og 1 i halvfjerdserne. Det passer med at kønsfordelingen er 30 kvinder til 29 mænd – fødselsoverskuddet af mænd er nu faldet bort. Hvorfor er klubben endt som en potentiel underafdeling af ældresagen? Ved at gennemse alle klubbens artikel- og billedarkiver, har jeg fundet ud af, hvorfor klubbens medlemsskare har gennemgået en så markant forubning. Min konklusion er, at det er Peter Hermansens, Uffes, Gunnars og Tonnis skyld. Begrundelsen er følgende:

Da Peter Hermansen blev medlem i 1971, var han en af de yngste og flotteste – det er han stadig. Han var også en af de hurtigste. Det er han også stadig. Han har i de forløbne 43 år høvlet bunden væk på utallige kajakker med sin kraftfulde og mildest talt uortodokse rostil. Peter, det er din skyld, at vi nu er en flok halvgamle tosser, som ikke kan ro, for alle de jævnaldrende mænd i Gentofte og omegn har gennem tiden villet være lige så flotte som dig og ro som dig. Og de jævnaldrende kvinder har selvfølgelig spurtet lige efter. Jeg gruer for klubbens 100 års jubilæum, for jeg er ikke i tvivl om, at Peter stadig høvler kajakbunde til den tid.

Siden Uffe blev medlem i 68 har han været en usædvanlig statelig og nydelig hurtigtroende mand – længe uden hår om munden – og hans ambition har alle årene været at arbejde uselvsk for klubben med henblik på også at kunne nyde sit

velfortjente otium i en velholdt klub. Det er tydeligt for enhver, at Uffe nyder Palo (og Palo nyder Uffe). Resultatet er, at vi nu er mange tæt på pensionen, som vil være den næste Uffe. Det er Uffes skyld, og det er en ulykke for klubben. For vi vil kun nyde vores otium og ingen af os har håndelag, arbejdsevne eller et så omgængeligt gemyt som Uffe. Jeg satser derfor på, at Uffe også er med til 100 års jubilæet.

Gunnar faldt forbi klubben i 64. Gunnar var i starten høj, flot og mørkhåret – nu er han bare høj og flot. Han roede også hurtigt – især i medvind siger Uffe - hvorfor Margit faldt for ham. Og Margit har altid været en steg med et betydeligt talent for at tage fat og for fest og sjov i gaden, hvorfor mange jævnaldrende – og yngre - mænd altid kredser om hende. Og dem der var til receptionen vil vide, at Gunnars kvindetække er af en kaliber, så nøgne kvinder sætter sig op på køkkenbordet for at få hans opmærksomhed. Det bliver interessant at følge, i hvilket omfang Gunnars udskiftning af blødt faldende sølvblondt hår med et macho Zul Brynner look vil danne skole frem mod næste jubilæum.

Tonni begyndte sin rokarriere i 1960, og jeg formoder, at mange kvinder i de hippieramte tressere og betalingsbalanceunderskudsramte halvfjerdser og recessionsramte firsere har sukket henført, når de har tænkt på Tonnis stærke trygge overarme og sikre greb om økonomien i klubben (Tonni var klubbens kasserer i 36 år). Og de jævnaldrende mænd har tænkt pyh ha, i den klub er der orden i økonomi og penalhus, så der kan jeg slappe af fra hverdagens fordringer. Når det er hårdt vejr, så er det som bekendt bedst at sidde i toer med en rolig, stabil og stærk mand. Det så Tove allerede i 71 – hun var godt nok gift til anden side og 12 år yngre end Tonni og så – og ser – stanggodt ud. Siden da har Tove haft et solidt greb om Tonnis overarm. Min analyse er, at Tonni og Tove tilsammen tiltrak både kvinder og mænd til klubben ved at henvende sig til forskellige segmenter: de tryghedssøgende og de eventyrlystne. Og selvfølgelig er det gået helt galt, for Tonnis alder minus 12 år er med tiden blevet en ganske respektabel alder. Med den udvikling skal vi have installeret et rollatorstativ til næste jubilæum, for så er Tonnis proselytter 90+.

Noget må der gøres . Det er nok ikke løsningen at bruge (mere) Botox og hårfarve, men jeg er sikker på, at mange af jer økologisk og politisk korrekte dyrkere af det sunde kajakliv vil forlange, at bestyrelsen GØR NOGET!

Det får mig til tænke på, hvordan en tidligere bestyrelse vendte en udvikling – eller måske rettere forsøgte at ændre på tingene.

Bestyrelsen slår i kajakkarmen i juli 41, jeg citerer:

”Medens vi er ved ubetænksomhed, er der andet, der er påfaldende, nemlig dette, at mange glemmer, at Klubbens Formaal er Kajaksportens fremme.

I de gode gamle dage, d.v.s. i 1939 og tidligere, da roede man, hvor mærkværdigt det saa end lyder for os i dag, og naar vi kom hjem om Aftenen fra Roturen, saa sad vi i en hyggelig kreds i Klubben, nød den smukke Sommeraften, drak en Kop The og sludrede fornøjeligt sammen om alle de Ting, der interesserede os.

Nu er det ganske anderledes. Nu ror vi kun lidt, mange kommer overhovedet aldrig, andre kommer kun for at have en god og behagelig Badestrand, og andre viser sig kun i Klubben for at have et Mødested, inden de tager på Bakken eller gaar ud og morer sig et eller andet sted.

En saadan opførsel er helt forkert. Man maa jo gaa ud fra, at Folk bliver Medlemmer af en Kajakklub for at ro. Vi staar under Dansk Idræts Forbund og har derfor visse Forpligtelser. Disse er ikke ensbetydende med at skulle ud og race i Sundet uafadeligt, men de er i hvert Fald ensbetydende med, at vi hyppigt tager Kajakken og ror en Tur og faar frisk Luft og Motion. De ”Garagister” og ligesindede, som ikke indser dette, hører ikke hjemme i ”PALO” og vil ikke blive tolerede. Lad os hver især gøre vor personlige sportsmæssige Status og se, hvad vi har naaet hidtil. Viser det sig da, at det opnaaede er ringe, saa tag med det samme den Beslutning at lægge om på anden Bov, for ellers vil det kunne skade Klubben umaadeligt, thi det er hurtigt at nedbryde, hvad vi har været Aar om at opbygge.”

Hvorefter bestyrelsen fortsætter mere forsonligt med at beskrive de kommende fællesture med tilhørende fællesspisning.

Jeg har en ide: hvad om vi bare nyder og værner om vores Paradis her i Palo, og ser hvad der sker. Jeg er trods alt fuld af fortrøstning for klubbens næste 25 år, det at ro kajak er jo så smukt, svært, let, afslappende, hårdt, sjovt at det umuligt kan undgå at tiltrække også yngre voksne og unge. Lad os mødes til 100 års jubilæet og gøre status. Og så op og stå for Palo med 3 x hurra - Palo længe leve - hurra